

היום נלמד בעזרת ה':

## יומא דף כא

הגמרא מביאה את הניסים שהיו בבית המקדש.

אחד מהניסים היה **ששברי כלי חרס נבלעין במקומן**: את בשר קדשי הקדשים היו מבשלים בכלי חרס, וכיון שהכלי חרס היה בולע את התבשיל, הרי שלאחר זמן אכילת הקרבן הנבלע בתוך הכלי חרס נעשה 'נותר', וצריך לשוברו כפי שנאמר "וְכָלִי חֶרֶשׁ אֲנֹכֶּךָ תִּבְשַׁל בּוֹ וְשִׁבְרֵהוּ", וצריך לשוברו בעזרה, והיה נס שהשברים היו נבלעים במקום שבירתם בעזרה כדי שלא תתמלא העזרה בשברי חרס.

**מוראה ונוצה**: מקום הרעי והנוצה של עולת העוף שהיו מסירים אותם לפני הקטרת העוף. **דישון מזבח הפנימי**: האפר שחתו מעל מזבח הפנימי. **דישון המנורה**: השמן והפתילות שחתו מבזיכי המנורה. כל אלה היו נבלעים במקומם.

**נס גדול נעשה בלחם הפנים**: שהיה הלחם חם כשסילקו אותו מהשולחן כמו בעת שסידרו אותו על השולחן שבוע קודם.

**מקום ארון אינו מן המידה**: הארון לא תפס מקום. כלומר ששטחו של קודש הקדשים היה עשרים אמה והארון עמד באמצע, והנס היה שהמרחק מהארון לכל צד היה עשר אמות, א"כ נמצא שהארון עצמו לא תפס מקום.

**כרובים בנס היו עומדים**: כרובים שעשה שלמה היו עומדים בקרקע של קודש הקדשים משני צידי הארון, ואורך הכנפיים של שני הכרובים יחד היה עשרים אמה (= כל כנף חמש אמות, ולכל כרוב היו שני כנפיים), נמצא שגוף הכרובים שבין כנף לכנף לא תפס מקום.

**כלי עץ העשוי לנחת**: כלי עץ שאינו עשוי להזיזו ממקומו לא מקבל טומאה, וא"כ לכאורה היה צריך להיות שהשולחן שבבית המקדש אינו מקבל טומאה, אבל כיון שהיו מגביהים אותו ומוציאים אותו החוצה כדי להראותו לעולי רגלים שיראו חיבתם לפני הקב"ה שהלחם נשאר חם לאחר שבוע, לכן אין הוא נחשב 'עשוי לנחת' ומקבל טומאה.

(המשך בדף הבא ↓)

**חמשה דברים נאמרו באש של מערכה: 1.** רבוצה כארי = גחלת שנפלה מהשמים בימי שלמה והייתה על המזבח שהמלך מנשה סילקה היתה דומה לאריה רובץ. **2.** אורה בהיר כאור החמה. **3.** ויש ממש בשלהבת שלה, שהיה אפשר למשש אותה כגחלים. **4.** והייתה אוכלת עצים וקרבנות לחים כמו יבשים ולא היתה נכבית. **5.** ולא הייתה מעלה עשן.



הדרן עלך שבועת ימים

